

HELEN FIELDINGOVÁ

BUJNÁ FANTAZIE
OLIVIE JOULESOVÉ

Od autorky knihy Deník Bridget Jonesové

HELEN FIELDINGOVÁ

BUJNÁ FANTAZIE **OLIVIE** JOULESOVÉ

HELEN FIELDINGOVÁ

BUJNÁ FANTAZIE
OLIVIE JOULESOVÉ

Od autorky knihy Deník Bridget Jonesové

Kevinovi

Copyright © Helen Fielding, 2003
Translation © Alexandra Fraisová, 2004
Cover © Jakub Karman, 2015
Cover Photo © Aaron Amat, 2015

ISBN 978-80-7505-037-3

PODĚKOVÁNÍ

Mé vřelé díky patří následujícím institucím a osobám, které mi pomáhaly s psaním této knihy svými příběhy, redigováním, odbornými znalostmi, praktickou podporou a odhalováním tajuplných informací o mikro GP lokátorech: Gillon Aitkem, Luis Anton, Craig Brown, Tim Burton, Andreas Carlton-Smith, Fiona Carpenterová, Gil Cates, Oddělení pro styk s veřejností CIA, Richard Coles, Marie Colvinová, Nick Crean, Ursula Doyleová, Harry Enfield, rodina Fieldingových, Carrie Fisherová, Piers Fletcher, Linda Gasová, John Gerloff, Sarah Jonesová, Jules' Undersea Lodge, Key Largo, Andrew Kidd, Paula Levyová, Hugh Miles, John Miller, Michael Monteroso, detektiv Joe Pau z protiteroristického oddělení losangeleské policie, Maria Rejtová, Mia Richkinová, Sausage, Lesley Shaw, hotel Sunset Marquis, Beth Swoffordová, Russ Warner a ti, kteří vyžadují tak velké utajení, že je nemohu uvést ani jako „x“.

Vděčná jsem především J. C. za čas, který mi věnoval, za to, že se se mnou podělil o své zvláštní znalosti a že mi ukázal, jak střílet s použitím verzatilk.

Především pak děkuji Kevinu Curannovi za nesmírný přínos k zápletky, vtipům a nápadům, za mnohonásobné čtení a opravování, kontrolu pravopisu i čárek ve větách, a především za upozornění, že psát thriller neznamená, že zápletku vychrlíte v první kapitole, jakmile vás vůbec napadne.

KAPITOLA JEDNA

LONDÝN

„S tebou je, Olivie, jeden problém. Máš moc bujnou fantazii.“

„Nemám,“ bránila se Olivia Joulesová.

Barry Wilkinson, editor zahraničního zpravodajství listu *Sunday Times*, se opřel v křesle, zatáhl břicho a podíval se přes půlměsíčky brýlí na naježenou postavičku před sebou. *A taky jsi zatraceně roztomilá*, říkal si přitom.

„Co ten tvůj příběh o mraku obřích kobylek s velkými kusadly, které požírají Etiopii a zastíňují i slunce?“ nadhodil.

„To bylo v Súdánu.“

Barry si ztěžka povzdech: „Poslali jsme tě tak daleko, a ty ses vrátila se dvěma cvrčky v igelitovém sáčku.“

„Ale tam *byl* mrak kobylek. Jenomže odletěl do Čadu. Prý se tam měly usadit. A navíc jsem přece měla ten článek o zvířatech hladovějících v zoo.“

„Olivie, bylo to jedno prase bradavičnaté – a mně připadalo docela vypasené.“

„Kdybyste mě nezavolali zpátky, měla bych rozhovor s jednou fundamentalistkou a s jedním člověkem, kterému amputovali všechny končetiny.“

„A co to narození dítěte Victorie a Davida Beckhama, které jsi měla živě komentovat pro B Sky B?“

„To přece nebyla žádná pořádná zpráva.“

„Díkybohu.“

„Rozhodně jsem si tam nic nevymýšlela, nebo ano?“

„Kdepak. Jenom jsi prvních deset vteřin mlčela. Koukala ses kolem sebe jako pitomec, v přímém přenosu sis pohrávala s vlasy a pak jsi zničehonic vykřikla: ‚Dítě se ještě nenarodilo, ale je to strašně vzrušující. A teď se vrátíme do studia.‘“

„To nebyla moje chyba. Nedali mi signál, že už jedeme, protože tam pobíhal ten nahatý chlápek s nápisem ‚Jsem dítě královské lásky‘ na pupku a pokoušel se dostat do záběru.“

Barry unaveně prohrábl komínek tiskových zpráv na stole: „Poslyš, zlato...“

Olivia se zachvěla. Jednou mu taky řekne „zlato“ a uvidíme, jak se mu to bude zamlouvat.

„... píšeš dobře, jsi velmi všímavá a máš intuici, ale taky máš, jak říkám, moc bujnou fantazii a věřím, že v *Sunday Times* se tyto kvality uplatní, spíš když budeš na volné noze a budeš přispívat do rubriky o životním stylu než psát zprávy.“

„Takže radši bláboly než informace?“

„Styl přece nejsou žádné bláboly, holčičko.“

Olivia se rozchechtala. „To snad není pravda.“

Barry se rozesmál také.

„Podívej,“ prohlásil a vytáhl tiskovou zprávu od kosmetické společnosti, „když chceš opravdu cestovat po světě, tak příští týden se v Miami koná slavnostní uvedení nějakého – co to je? parfém? – krému.“

„Uvedení krému,“ opakovala Olivia hluše.

„J-Lo nebo P. Binny nebo tak někdo... tady to máme... Devorée. Kdo je krucinál Devorée?“

„Bílá rapperka, rádoby modelka a rádoby herečka.“

„Fajn. Jestli přesvědčíš nějaký časopis, aby se s námi podělil o náklady, budeš mít článek pro rubriku o stylu. Co ty na to?“

„Dobře,“ kývla Olivia pochybovačně. „Ale když tam narazím na skutečný příběh, můžu ho dělat taky?“

„Samozřejmě že můžeš, miláčku,“ usklíbl se Barry.

KAPITOLA DVĚ

SOUTH BEACH, MIAMI

Hala hotelu Delano připomínala kulisy pro natáčení *Alenky v říši divů*, zhotovené šilným návrhářem. Všechno bylo moc velké, moc malé, mělo špatné barvy nebo bylo na špatném místě. Před recepcí zářilo světlo pod tři metry vysokým stínidlem. Vedle stěny ověšené miniaturními nástěnnými lampičkami a snookerového stolu s béžovým plátnem a koulemi v odstínu ecru povlávaly snad dvacet metrů dlouhé mušelinové závěsy. Na bílé umělohmotné židliče, která vypadala jako záchodová mísa, seděl tmavý muž a četl si noviny. Zvedl hlavu, když do haly vstoupila hubená dívka s odvážně zastřiženými blond vlasy. Sklopil noviny a díval se, jak se rozhlíží kolem, usmívá se pro sebe, jako by ji napadl nepěkný žertík, a pak míří k recepci. Měla na sobě džíny a tenké černé tričko, v ruce držela kabelu ze světlé kůže a za sebou táhla olivově hnědý kožený kufřík na kolečkách.

„Úžasné jméno,“ prohlásila recepční. „Píše se to Jewelsová jako u Tiffanyho?“

„Ne. J. O. U. L. E. S. O. V. Á. Jako ta jednotka kinetické energie,“ řekla dívka s pýchou v hlase.

„Vážně? Aha, jistě, tady je to,“ řekla recepční. „Zavolám poslíčka, aby vám donesl zavazadla do pokoje.“

„Nemusíte. Víc toho nemám.“

Tmavý muž sledoval, jak se malá, odhodlaná postavička vydala k výtahům.

Olivia užasle zírala na dveře výtahu, které vypadaly jako sešité z plátů nerez oceli. Už se zavíraly, když do nich na poslední chvíli strčil ruku nádherný hotelový poslíček v bílém tričku a v kraťasech a skočil za ní. Trval na tom, že jí pomůže se zavazadly – přestože skoro žádná neměla.

Pokoj byl celý bílý: bílá podlaha, bílé stěny, bílé povlečení, bílý stůl, bílé křeslo i podnožka, bílý dalekohled zaměřený na bílé žaluzie. Okouzlující, v bílém oděný nosič zavazadel, který by stál za hřích, vytáhl žaluzie a za oknem odhalil úchvatný pohled na akvamarínovou a petrolejovou modř Miami Beach – jako by se uprostřed masivního bílého rámu zjevila jasně modrá olejomalba.

„Ano. Přesně jako v nemocnici,“ špitla si.

„Jenom pohodlnější, jak doufám, madam. Co vás přivádí do Miami?“

Jeho pleť byla reklamou na mládí, broskvová, zářivá, jako by ho ve skleníku kdosi násilím cpal vitaminy.

„Vždyť to znáte,“ prohodila a přistoupila k oknu. Zadívala se na řadu slunečníků a lehátek na bílém písku, na pastelové stánky plavčků, na nepřírozně modré moře, které křižovaly jachty a surfaři, na řadu velkých lodí, které se na obzoru táhly jako hejno plechových kachen na střelnici. „Panebože, co je tohle?“ Jedna z lodí byla třikrát větší než všechny ostatní: podivně veliká, jako pelikán uprostřed kachního hejna.

„To je *OceansApart*,“ pronesl poslíček s majetnickou pýchou, jako by mu nepatřila jen loď sama, ale rovnou celé Miami a oceán taky. „Je jako obytný dům – jenom na vodě. Jste tu pracovně, nebo na dovolené?“

„Oni už ji postavili?“ divila se a snažila se přehlížet, jak ji mladík neomalenež vyslýchá.

„To tedy ano.“

„Já myslela, že je zatím jenom na papíře.“

„Ne, madam. Tohle je první plavba. V Miami bude kotvit čtyři dny.“

„To je jedna z těch lodí, co mají být neustále na moři a plout z Grand Prix na Australian Open a odtud zas do New Yorku na Masters a tak? A lidi na ni budou lítat helikoptérou?“

„Přesně tak.“

„Z toho by mohl být slušný článek.“

„Vy jste novinářka?“

„Ano,“ odpověděla s jistou dávkou samolibosti, neboť v ní nad diskrétností převládla pýcha na zdánlivé postavení zahraniční korespondentky.

„Páni. A pro koho píšete?“

„Pro *Sunday Times* a časopis *Elan*.“ Zářila

„Páni. Já taky píšu. O čem tady budete psát?“

„Znáte to. Tak různě.“

„No, kdybyste potřebovala s čímkoli pomoci, prostě mě zavolejte. Jmenuju se Kurt. Můžu pro vás ještě něco udělat...?“

No, když už o tom mluvíš... chtěla říct. Místo toho mu jen cudně podala pět babek spropitného a sledovala, jak se ten pěkný malý zadek v bílém vzdaluje.

Olivia Joulesová měla hotely ráda. Měla je ráda z následujících důvodů:

1. Když přijdete do nového hotelového pokoje, neexistuje minulost. Jako byste namalovali tlustou čáru a začínali znovu.
2. Život v hotelu je až znova jednoduchý: šatník v kapsli, život v kapsli. Žádné zbytečnosti, žádné hromady šatů, které si nikdy neobléknete, ale které nedokážete vyhodit, žádné přihrádky s přijatou poštou, žádné talíře se zbytky a papírky s poznámkami.
3. Hotely jsou anonymní.
4. Hotely jsou krásné, když si správně vyberete, což Olivia po hodinách a někdy i dnech strávených surfování po internetových stránkách nejrozumnějších hotelů rozhodně dělala. Jsou to chrámy luxusu nebo venkovské prostoty, útulnosti nebo moderního designu.
5. O každodenní nezbytnosti se stará někdo jiný, osvobodíte se i od pekla domácí otročiny.

6. Nikdo vás neobtěžuje: prostě si na dveře pověsíte ceduli „Nerušit“, a telefon i svět si můžou trhnout nohou.

Olivia nemilovala hotely odjakživa. Jako malá trávila prázdniny většinou pod stanem. Až do dvaadvaceti měla zkušenost jen se sešlými, ale trapně formálními hotely Crowns a Majestic u moře v severní Británii – podivně to tam páchlo, měli tam tapety a koberce s bizarními vzory, hosté si vzrušeně šeptali nebo měli nuceně povznesené vyjadřování a celá rodina ztuhla studem, kdykoli někomu z nich upadla vidlička na zem.

Když ji poprvé poslali do hotelu služebně, netušila, co má dělat a jak se chovat. Ale pak se ocitla v elegantním, nedotčeném pokoji s minibarem, zářivě bílým bavlněným povlečením, pokojovou službou, luxusním mýdlem, s papučemi a nebyl tu nikdo, komu by se měla zpovídat, a připadala si, jako by se vrátila domů.

Někdy se styděla, že se jí tak líbí v hotelech, obávala se, že je z ní rozmazlené dítě štěstěny. Ale jí se nelíbily jenom ty luxusní nablýskané hotely. Nemělo to co dělat s luxusem. Některé z takových hotelů byly odporné: snobské; přehnaně módní; neposkytovaly, co jste potřebovali – například fungující telefon, jídlo, které jste dostali teplé ještě ten den, kdy jste si ho objednali; měly hlučnou klimatizaci; výhled na parkoviště; a nejhorší varianta – namyšlený a nepřátelský personál. Některé z jejích oblíbených hotelů nebyly vůbec drahé. Jediným měřítkem kvality, jemuž věřila, bylo, zda je při příjezdu toaletní papír nový a nenačatý. V Delano byl nejen nedotčený, ještě měl přes sebe pásku s elegantním šedým nápisem THE DELANO. Ohledně té pásky si nebyla jistá. To už možná zašli příliš daleko.

Položila kufr na postel a začala láskyplně vybalovat obsah, který z tohoto pokoje učiní její domov, dokud nebude nucena vrátit se do Londýna. Poslední položkou byla jako vždy krabička poslední záchrany, kterou schovala pod polštář. Nebylo zrovna moudré pronášet krabičku poslední záchrany letištní kontrolou, ale nosila ji už dlouho. Vypadala

jako stará plechovka na tabák. Koupila ji v jednom obchůdku s vybavením pro dobrodruhy před nádražím v Euston. Víčko mělo zespodu zrcátko na případné vysílání signálů. Byl tam i držák, kterým se krabička mohla přeměnit v miniaturní pánvičku. Uvnitř byla i jedlá svíčka, kondom na přenášení vody, vata, dezinfekce na čištění ran a rozdělávání ohně, háčky na ryby, oko na králíky, pilka na železo, voděodolné zápalky, křesadlo, fluorescenční páska, žiletky, kompas a miniaturní baterka. Nic z toho nikdy nepoužila, jenom kondom – který už několikrát vyměnila – a vatu, když v hotelu zrovna neměli odličovací tamponky. Ale věděla jistě, že jednoho dne jí krabička zachrání život, protože díky ní získá vodu v poušti, uškrtní únosce nebo vydá signál z opuštěného atolu prolétávajícímu letadlu. Do té doby bude sloužit jako talisman – jako plyšový medvídek nebo kabelka. Olivia nikdy nepovažovala svět za nějak zvlášť bezpečné místo.

Otočila se k oknu a zadívala se na pláž. U dalekohledu visela laminátová kartička s instrukcemi. Vteřinu na ni nechápavě zírала, pak se vzdala a nakoukla do něj. Uviděla obrovitou rozmazanou trávu. Upravila nastavení a spatřila mořské pobřeží vzhůru nohama. Pokoušela se dál, přetočila svět z hlavy na nohy a uviděla běžce, ach, bez trička (proč někdo tak okatě provokuje okolí?) a jachtu, která se nebezpečně zhoupla s každou vlnou. Pohybovala hledáčkem, až našla *OceansApart*. Byla jako doverský bílý útes mířící k Miami.

Vytáhla z kabely laptop a našukala e-mail pro Barryho.

Re: Fantastická story

1. Miami bezva, všeccko klape.
2. Prima story pro Styl: *OceansApart* – obscénně obrovský nový plovoucí dům – kotví v Miami na své první plavbě.
3. Můžu to pokrýt, ale potřebuju jeden nebo radši dva dny navíc. Končím. Olivia.

Zprávu si přečetla, spokojeně pokývla, stiskla „odeslat“ a pak se podívala do zrcadla a vylekala se. Vlasy měla jako vrabčí hnízdo, tvář přílišně nateklou: následek šestnácti hodin v letadle a na letištích – pět z nich jenom na Heathrow, protože na dámských záchodcích někdo zapomněl laptop, který se musel prověřit. Ten mejdan kvůli novému krému začíná v šest. Má dvacet minut na to, aby se proměnila v královnu večera.

KAPITOLA TŘI

Po padesáti osmi minutách se vynořila bez dechu z výtahu, vydrbaná a naleštěná. Od vchodu do hotelu se po celé třídě táhla řada troubících bílých limuzín. Členové hotelové ochranky byli ve svém živlu, předváděli vypracovaná těla v kratičkých bílých šortkách a mluvili do vysílaček s důležitostí agentů FBI. Na červeném koberci pózovaly dvě dívky s obrovskými ňadry a žádnými boky a ze všech sil se šklebily v úsměvu. Vypadaly jako podivné hybridy mezi mužem a ženou – horní část těla ženská, dolní jako vypůjčená od dospívajícího chlapce. Na první pohled zaujaly stejnou přitažlivou pózu, stály stranou ke světlům, jednu nohu předsunutou před druhou, tělo zkroucené do tvaru písmene S, jako by se snažily napodobit logo magazínu *InStyle* anebo zoufale potřebovaly na záchod.

Na uvítacím stole se tyčila vysoká pyramida kelímků Devorée – Crème de Phylgie. Vypadaly velmi sterilně, celé bílé, s prostým zeleným nápisem. Olivia udala své jméno, vzala si jedny z lesklých desek s prezentací, začetla se a zamířila k davu. Zachvěla se, když došla k odporně znějícímu seznamu přísad, který zahrnoval mořské řasy a výtažky z mořských korýšů.

Davu vládla žena v černém kalhotovém kostýmu, která nasadila děsivý bělozubý úsměv, díky němuž připomínala rozzlobenou opici. „Ahoj! Vy jste Olivia? Já jsem Melissa z agentury Century PR. Vítejte. Jaký byl let? Jaké je v Londýně počasí?“ Kráčela s Olivíí k terase a kladla jí bezpočet otázek bez jediné odmlky na odpověď. „Jaký máte pokoj? Jak se má Sally v *Elanu*? Pozdravujte ji ode mě.“

Vyšly ven. Celý módní a umělecký svět Miami se umně rozmístil kolem nábytku špatné velikosti a táhl se i dál po schodech do zahrady dole, kde tyrkysový bazén obklopovala křesílka s bílým potahem a obrovské lampy.

„Už jste zkusila speciální Martini Devorée? Dostala jste tiskovou zprávu o šéfkuchařovi, který připravoval dnešní zvláštní menu, které nabízíme?“ Olivia nechala Melissina slova plout kolem sebe. Obvykle dovolovala otravným lidem, ať si odvedou svou práci, a doufala, že co nejdřív zmizí. S tropickou náhlostí padla noc. Krajinu osvětlovaly hořící pochodně, vzadu se táhl oceán a v temnotě hučel. Nebo je to možná klimatizace, napadlo ji. Tenhle večírek byl nějak divný. Připadal jí kontrolovaný a napjatý, stejně jako Melissa. Vítr zvedal tiskové zprávy i ubrousky, provlával šaty i vlasy. Byli tu lidé, kteří se sem nehodili, přecházeli a tvářili se příliš úzkostlivě, aby byli národem večírkářů. Zaměřila se na skupinku ve vzdáleném koutě a snažila se rozeznat jednotlivé postavy. Ženy byly typy hereček a modelek: spousta vlasů, dlouhé nohy, miniaturní šaty. Zařadit muže bylo obtížnější: tmavé vlasy, tmavší pleť, spousta knírů – mohli to být Hispánci nebo Indové. Předváděli, jak jsou bohatí, ale nehráli to moc dobře. Vypadali jako z reklamy v časopise o bydlení.

„Omluvte mě, musím někoho pozdravit. A podívejte, tamhle je Jennifer...“ Melissa odplula, přestože mluvila dál, a Olivia zůstala stát sama.

Na kratičkový zlomek vteřiny ucítla zbytkovou nejistotu. Rychle ji zahнала, jako by to byl otravný hmyz nebo brouk. Olivia dřív večírky nenáviděla. Přecitlivěle vnímala signály druhých lidí, takže společenskými setkáními nedokázala proplouvat beze šrámu. Ráda si popovídala pořádně, neměla v oblibě bezduché neupřímnosti a nikdy opravdu nezvládla umění hladce přecházet od skupinky ke skupince. Takže nakonec trávila celý večer ubližovaná nebo nezdvořilá. Ale dramatické události ji naučily, aby si už s ničím nedělala hlavu. Postupem času se bolestně naučila neklást si typicky ženské otázky o své postavě, vzhle-

du, postavení v životě nebo o tom, jak působí na jiné. Naučila se dívat, analyzovat a přizpůsobit se pravidlům, která vysledovala, a přitom nedovolit, aby ji ovlivňovala nebo nutila uzavírat kompromisy s vlastní identitou.

Jedním z jejích oblíbených životních pravidel bylo: „Nikdo se o tebe nezajímá. Všichni se zajímají jenom o sebe, stejně jako ty.“ Na večírcích bylo toto pravidlo k nezaplacení. Když nad ním člověk uvažoval dál, znamenalo, že nikdo se na tebe ani nedívá. Takže když stojíš sama a sleduješ ostatní, nikdo si nemyslí, že jsi ubožák. Nikdo si tedy například nemyslí, že je Olivia-chudinka-samotná-Joulesová jen proto, že tu stojí sama. Nebo ještě hůř, Rachel-chudinka-samotná-Pixleyová. Nikdo neřekne: „Rachel Pixleyová, nedostudovala jste ani worksporskou střední školu. Opusťte okamžitě hotel Delano a vraťte se do hotelu U Pošty v Nottinghamu.“

Dokud byla Rachel Pixleyová normální školačka, žila s oběma rodiči ve Worksopu a vracela se na svačtinu do vyhrátého domu, věřila, že být sirotek je strašlivě bezva, jako Divoška Alona v *Bunty* nebo *Mandy* – sirotek, který žije divoce a volně a uhání na koni podél mořského pobřeží. A dlouho poté, co se to stalo, si myslela, že je to trest za ty představy.

Když bylo Rachel čtrnáct, její matku, otce i bratra přejel na přechodu nákladák. Rachel se zdržela, protože si kupovala bonbony a časopis, a všechno viděla. Dali ji do péče svobodné tetě Monice, která chovala kočky a celý den četla v noční košili noviny. Její byt byl cítit něčím nedefinovatelným a ohavným, ale i přes záplavy popela z cigaret, které na ní ulpívaly, a excentrické a nepřesné nanášení rtěnky, byla teta Monica krásná a úžasná. Studovala v Cambridgi a hrála úchvatně na klavír – když byla střízlivá. Hrát na klavír opilá, jak Rachel během pobytu u tetičky Moniky záhy zjistila, bylo jako řídit opilá – není to radno, mělo by se to trestat.

Rachel měla na škole kluka, byl jen o pár ročníků výš, ale vypadal starší než všichni ostatní. Jeho otec byl noční hlídač a maniak. Roxby

nebyl vyloženě krasavec, ale byl samostatný. Pracoval jako vyhazovač v klubu U Romea a Julie. A když se vrátil domů – protože v té době žili s Rachel společně v pokoji nad čínským bufetem Chao Wach –, sedl si k počítači, aby investoval své dýško do akcií a podílů.

Rachel, která peníze vždy chápala jako cosi, co se získává v malém množství prací, se zpočátku bránila představě, že by peníze mohly pocházet i z peněz. „Peníze ti štěstí nekoupí,“ říkával jí její tvrdě pracující otec. „Když budeš tvrdě pracovat, budeš upřímná a milá, nemůže ti nic ublížit.“ Ale mohlo. Přejel ho nákladák. A tak Rachel vložila svůj osud do Roxbyho rukou a pracovala každý víkend v Morrisonově supermarketu, brala si po škole večerní služby v obchodě na rohu, který patřil pákistánské rodině, a nechala Roxbyho, aby její peníze investoval za ni. Když jí bylo šestnáct, vyplatili jí životní pojistku svého otce. Měla dvacet tisíc liber, které mohla investovat. Začínala osmdesátá léta. A ona byla na cestě stát se ženou – když už ne bohatou, tak aspoň nezávislou.

Když jí bylo sedmnáct, oznámil jí Roxby, že je gay, a přestěhoval se do pobřežní čtvrti v Manchesteru. Rachel, která zažívala jeden kopanec osudu za druhým, se dlouze podívala na svůj život. Viděla starší sestry svých přátel, kterak blýskají prsteny od H. Samuela na levém prsteníčku, měsíce jsou posedlé šaty, květinami a plánováním velkého dne, aby o pár let později procházely leda tak nákupními centry, tlusté, zničené a nadávající, tlačící před sebou v dešti kočárky, nařikající, že je manžel přehlíží nebo rovnou opustil. A říkala si: *K čertu s tím.* Začala se svým jménem. „Olivia“ znělo elegantně. A přitažlivé slůvko „Joule“ bylo to jediné, co si pamatovala z fyziky. *Jsem to, co mám,* říkala si. *Budu soběstačná. Na všechno kolem budu kašlat. O tom, co je dobré a co špatné, si budu rozhodovat sama. Stane se ze mě špičková novinářka nebo objevitelka nebo prostě něco důležitého. Budu v tomhle zatroleném světě hledat krásu a vzrušení a parádně si to užiju.*

A tohle, říkala si Olivia Joulesová, když se opřela o sloup v hotelu Delano, *je mnohem krásnější a zajímavější než Worksop. Nikdo se na tebe nedívá, prostě pluj s davem a užívej si to.* Bohužel ji ovšem ně-

kdo sledoval. Jak dál pohledem přejížděla hosty večírku, setkaly se její oči na vteřinu s jinýma očima, v nichž zableskl zájem, než se odvrátily. Ona se také odvrátila, potom se hned podívala zpátky. Muž tam stál sám. Byl tmavý a působil docela aristokraticky. Měl na sobě oblek, který byl trochu příliš černý, a košili, která byla trochu příliš bílá – na Delano moc zářivé. A přesto nevypadal jako ze světel reflektorů. Měl v sobě jakýsi klid. Otočil se a najednou se jejich oči zase setkaly a přenesly nevyslovený vzkaz, který občas prolétne místností: „Taky si to chci rozdat.“ Jen tohle postačí: pohled. Není třeba flirtovat, manévrovat, konverzovat. Jenom ten pohled poznání. Potom už stačí jen nechat se vést jako při tanci.

„Je všechno v pořádku?“ Zase ta hyperaktivní žena z PR agentury. Olivia, hledící zasněně do prostoru, si vzpomněla, že do zítřka má napsat článek a že by radši měla vnímat. „Je tu spousta lidí, se kterými vás chci seznámit,“ říkala Melissa a začala Olivii postrkovat. „Už jste si dala něco k jídlu? Podíváme se, jestli tu máme někoho, s kým byste si mohla promluvit. Už jste se setkala s Devorée?“

Olivia odsunula veškeré myšlenky na sex s cizincem stranou a věnovala se své práci získávání použitelných výroků. Všichni chtěli být citováni v britském *Elanu* a uvedení produktu na trh bylo snadnou cestou, jak nějaké citace získat. Asi po hodině měla nicneříkající proslovy o krému od Devorée, Chrise Blackwella, ředitele hotelu Delano, několika pěkných mužů, o nichž měla podezření, že byli na večírek najati, a od chlápka z agentury Tantra, která dělala PR pro Michaela Korse a P. Diddyho. To bohatě stačilo na jediný odstavec, který *Elan* bude z tohoto večírku nepochybně potřebovat. Tak přešla ke článku o Miami pro *Sunday Times*, zaplnila notebook babičkou jedné z modelek, která žila na South Shore Stripu dvacet let předtím, než znovu přišel do módy; policajtem, který tvrdil, že byl na místě činu po zastřelení Versaceho, a docela obyčejně lhal; a nakonec – klasika největší – bývalou uklízečkou Gianniho Versaceho. Olivia dokonce získala i pár okamžiků s J-Lo, která jí věnovala několik slov. Byla úžasná: zářivá pleť,

skvělý hlas a vystupování – prostě klasa. Na okamžik Olivia zatoužila být Jennifer Lopezovou, pak se při tom přistihla a zarazila se.

„Olivie?“ Kruci, zase ta Melissa. „Mohu vás představit autorovi Crème de Phylgie od Devorée? Ingredience ovšem pochopitelně volila Devorée sama.“

Olivia vydala nedefinovatelný zvuk. Byl to ten muž, který se na ni předtím díval. Poutavá kombinace oduševnělosti a moci: čistě řezané rysy, rovný nos, jemně klenuté obočí, přivřené hnědé oči.

„To je Pierre Ferramo.“ Byla zklamaná. Jméno znělo jako něco, co objevíte falešně zlatým písmem na předražené kravatě v duty-free shopu.

„Slečno Joulesová.“ Měl směšně okázalé zlaté hodinky, ale ruku drsnější, než očekávala, a stisk pevný.

„Ráda vás poznávám,“ řekla. „Gratuluji ke Crème de Phylgie. Vážně obsahuje i mořské šneky?“

Nezasmál se, jen blýskl chrupem. „Ne přímo šneky, jen výtažek: olej z jejich kůže.“

„To zní jako něco, co bych radši setřela, než si na sebe natírala.“

„Opravdu?“ Pozvedl obočí.

„Doufám, že to ve svém článku nenapíšete,“ zacvrlikala Melissa.

„Slečna Joulesová bude zcela určitě psát velmi elegantním stylem.“

„Velmi,“ pozvedla drze bradu.

Rozhostilo se mezi nimi ticho jiskřící napětím. Melissa se dívala z jednoho na druhého, pak se začala ošívat. „Ach, podívejte, ona už odchází. Omluvíte nás? Pierre, chci, abys pozdravil našeho velmi vzácného hosta, než odejde.“

„Samozřejmě,“ pronesl unaveně, a když odcházel, špitl Olivii: „Fakt šneky.“

Melissa Olivii představila svým dalším klientům: dvěma členům chlapecké kapely, kteří si říkali Break a vydělávali na tom, že surfovali a představovali cosi jako „novodobé svěží spojení Beach Boys a Radio-

head“. Olivia o nich v životě neslyšela, ale ti dva kluci byli fajn. Pod surfováním vybělenými vlasy se v jejich tvářích úžasně kombinovala spálená kůže s akné. Poslouchala, jak štěbetají o své kariéře, jako Beavis a Butthead z MTV nervózně se překřikující v křehké póze znužené arogance. „Děláme konkurzy na role v tom, ve filmech, se surfaři?“ Jejich zvláštní zvyk přidávat za každou větu otazník naznačoval, že někdo tak starý jako Olivia by nemusel rozumět slovům jako „film“ nebo „surfaři“. „Z toho alba vyjde i singl?“

Zlatička roztomilá, říkala si. Dva hity, a nešťěkne po nich ani pes, ale to nevědí. Měla sto chutí si s nimi mateřsky shovívavě popovídat, ale místo toho jen poslouchala a přikyvovala a koutkem oka pozorovala Pierra Ferrama.

„Ten chlápek je to, producent, toho filmu?“ špital jeden z kluků.

„Opravdu?“

Sledovali, jak Ferramo rozhodným krokem míří k záhadně vypadající skupině snědých mužů a modelek. Pohyboval se graciálně, plavně, málem afektovaně, ale přitom z něj vyzařovala velká síla. Někoho jí připomínal. Skupina se rozdělila jako Rudé moře, aby ho přijala mezi sebe, jako by byl guru nebo bůh, a ne autor krému, producent nebo co vůbec je. Elegantně se usadil, hodil si nohu přes nohu a odhalil proužek kůže, lesklé černé boty a tenké hedvábné šedé ponožky. Dvojice poblíž skupiny se zvedla z pohovky.

„Nesedneme si blíž?“ navrhla Olivia a kývla k uvolněným místům.

Byla to nesmyslně veliká pohovka, takže na ni Olivia a surfaři museli téměř vyšplhat a pak si buď lehnout, nebo sedět s nohama ve vzduchu jako děti. Ferramo vzhlédl, když se usazovala, a elegantně naklonil hlavu. Cítila, jak se všechno v jejím těle zrychluje, a odvrátila se. Dýchala pomalu, připomínala si potápěčský trénink: jen dýchej, zhluboka dýchej, pořád zachovávej klid.

Obrátila se ke klukům, překřížila nohy a přejela si rukou po stehně. Olízla si rty, zasmála se a pár vteřin si pohrávala s malým diamantovým a safírovým křížkem na krku. Cítila na sobě jeho pohled. Zvedla

pohled a připravila se zahledět přímo do těch tmavých očí. *Ach*. Pierre Ferramo upíral zrak do výstřihu vysoké, neskutečně nádherné indické modelky na druhé straně. Něco jí řekl, pak vstali, on ji objímal, jeho ruka ležela na jejím boku, a vedl ji od stolu. Olivia se zadívala na jednoho z pupínkatých kluků a zachichotala se. Naklonil se k ní, zašeptal: „Na mě to zabralo,“ a přešel jí prstem po stehně. Nasadila svůj hluboký hrdelní smích a zavřela oči. Už je to dlouho.

Uprostřed terasy zaslechl Pierre Ferramo Oliviiin smích a zvedl hlavu jako šelma, která zachytila pach. Otočil se k Melisse, která se mu motala po boku, a cosi zamumlal. Pak důstojně pokračoval k hale s vysokou indickou modelkou s hedvábnými vlasy.

Olivia popíjela jablečné martini a snažila se rozpomenout, koho jí Ferramo připomíná: ty přimhouřené oči, to vyzařování inteligence a síly, plavé pohyby.

Ucítila na paži čísi ruku a nadskočila.

„Olivie?“ Zase ta Melissa. „Pan Ferramo by vás rád zítra večer pozval na malý soukromý večírek ve svém bytě.“

Olivia sotva popadala dech. Chloupky vzadu na krku i na předloktí se jí zježily. Najednou si uvědomila, koho jí Ferramo připomíná. Usámu bin Ládina.

„Jistě,“ prohlásila odvážně a rozhodně, s očima hrůzou těkajícíma sem a tam. „Přijdu.“

Melissa se na ni prazvláště zadívala. „Je to jenom večírek.“

KAPITOLA ČTYŘI

Olivia se třásla vzrušením, strachem a touhou, odemkla pokoj a padla na postel. Odkopla boty, jednou rukou si třela puchýř na levé noze, druhou vyfukávala číslo. „To jsem já,“ zašeptala naléhavě do sluchátka.

„Olivie, sakra, je půlnoc.“

„Já vím, já vím. Promiň. Ale je to hrozně důležité.“

„Tak jo, co se děje? Ne, neříkej mi to. Zjistila jsi, že Miami je obrovský hologram, který vymysleli mimozemšťani? Vdáváš se za Eltona Johna?“

„Ne,“ řekla Olivia. Začala zvažovat, jestli má opravdu žádat Kate o radu, když se chová takhle.

„Tak co je? Povídej.“

„Myslím, že jsem našla Usámu bin Ládina.“

Kate se rozesmála. A smála se dlouho. Olivii poklesla ramena a ublíženě začala rychle mrkat. Kate O’Neilllová, její přítelkyně, ale také zahraniční korespondentka *Sunday Times*. Olivia toužila po jejím uznání víc, než si byla ochotná přiznat.

„Tak jo,“ řekla Kate konečně. „Jak moc jsi opilá?“

„Nejsem,“ namítla Olivia.

„Víš jistě, že to není oživlý Abraham Lincoln?“

„Přestaň,“ okřikla ji Olivia. „Mluv vážně. Prostě uvažuj. Kde by se Usáma bin Ládin líp schoval než přímo všem na očích, kde ho nikdo nečeká?“

„No, napadají mě tři čtyři stovky míst, a to jenom tak z hlavy. Měří metr devadesát a táhne mu na padesát?“

„Ne, a o to právě jde. Nechal si udělat plastiku. Úplně si změnil vizáž. Snadno si mohl nechat zkrátit nohy a změnit obličej.“

„Jistě, jistě. Takže když se na to díváš takhle, Usáma bin Ládín může být i Oprah Winfreyová, Britney Spearsová nebo Eminem. Proč sis vybrala zrovna tohohle chlápka?“

„Něco na něm je. Je takový plavný.“

„Ale nepovídej. *Plavný*? No, tak to rozhodně musí být on. Chci říct, že na seznamu FBI nejplavnějších osob je hned na prvním místě.“

„Nech toho. Říká si Pierre Ferramo. Předstírá, že je Francouz, ale já tomu nevěřím. Má moc divné *r*, spíš jako Arab. Vždyť to do sebe skvěle zapadá.“

„Jistě, jistě. A pil ten Usáma bin Ferramo alkohol?“

„Ano,“ zapochybovala Olivia.

„Flirtoval s tebou?“

„Ano.“

„Olivie, Usáma bin Ládín je muslim. Víš, co to je muslim?“

„Jistě že vím, co to je muslim,“ sykla Olivia. „Říkám, že je tu v přestrojení. Není v žádné jeskyni v Afghánistánu. Pohybuje se v módních kruzích a předstírá, že je mezinárodní obchodník, plejboj a k tomu producent. Dostanu se tomu na kloub. Přivedu ho před soud, zachráním svět před terorismem a budu pětadvacetinásobná milionářka.“

„Slib mi něco.“

„A co?“

„Slib mi, že nebudeš volat Barrymu a nebudeš mu tvrdit, že jsi na uvádění krému objevila Usámu bin Ládína.“

Olivia mlčela. Věřila v nezávislé myšlení. Když zaútočili na Dvojčata, když úřady všem říkaly, aby zůstali na svých místech a neevakuovali budovu, často si kladla otázku: byla by mezi těmi, kdo poslechli a zůstali, nebo by myslela sama za sebe a utekla?

„Olivie, posloucháš mě, pamatuješ na ten oblak kobylek v Súdánu? Na moonisty v Surbitonu, ze kterých se vyklubali skauti? Na přízrak

z Gloucestershiru, který byl nakonec jenom pára z ventilace? V *Sunday Times* ti sotva začali znovu věřit. Tak tě prosím: napiš včas svůj miamský příběh, dodrž rozsah, a nekaž si to znovu.“

„Dobře,“ přitakala Olivia plaše. „Děkuju a vůbec.“

Ale psát nemohla. Nemohla dostat z hlavy brilantnost plánu Usámy bin Ferrama. Kdo by ho podezřívával? Všichni vědí, že vůdci al-Káidy vypadají jako šílenci: inženýři v obnošených nepadnoucích šatech, kteří žijí v příšerných bytech v Hamburku nebo omšelých řadových domcích ze třicátých let v Cricklewoodu, jedí indické jídlo, které si nechávají donášet do domu, modlí se v mešitách a faxují své instrukce z pošty v Neasdenu. Vůdci al-Káidy se nepotulují po večírcích v luxusních hotelech a nepijí jablečné martini. Vůdci al-Káidy neprodukují filmy a nemají hyperaktivní tiskové mluvčí, kteří jim vylepšují profil. Bylo to perfektní maskování. Perfektní.

Vyskočila a zkontrolovala e-mail. Od Barryho žádná odpověď. Pak zadala do vyhledávače Pierra Ferrama.

Nic. Vůbec nic. A bylo tak zřejmé, proč tam nic není.

Zhasla světla a pokusila se znovu usnout. Ztracený časový posun. Musí něco udělat. Jinak bude za osmačtyřicet hodin zpátky v deštivém Londýně a bude psát články o nejnovějších stahovacích kalhotkách z Marks & Spencer. Počítač v temnotě lákal. Komu uškodí, když Barryho aspoň upozorní?

KAPITOLA PĚT

Seděla na zahrádce kavárny na South Shore Stripu, čekala na Barryho ranní telefonát a přála si, aby tolik nefoukalo. Svítlo slunce, vzduch byl vlhký, ale vítr burácel o sto šest a bez ustání hučel. Snídaně byla Oliviiovým nejoblíbenějším jídlem: káva a něco odporně nezdravého, jako třeba kobliha. Nebo uzený losos a houska s tvarohem. Nebo banánové palačinky. A co nejvíc novin rozložených po stole. Ale dnes ráno musely ranní *New York Times*, *Miami Herald*, *USA Today* a dvoje britské bulvární noviny pod slánku. Objednala si francouzské toasty s jablky a skořicí, kterými chtěla zahnat následky včerejšího jablečného martini. Jablko vyléčíš jablkem – stejně jako hadí uštknutí hadím jedem.

Olivia věřila, že se má řídit první myšlenkou po probuzení. Dnes ráno se ovšem po marném nočním boji se žaluziemi, které zkazily návrhářskou snahu o dokonalost, když zůstaly trčet zaseknuté uprostřed okna, probudila v půl šesté, po třech hodinách spánku, za plného miamského slunce, takže žádnou myšlenku ani neměla. Technicky vzato se tedy za první myšlenku dne dala považovat ta, která přišla po prvním doušku kávy. Což bude nyní, řekla si úlevou, protože už se k ní blížil číšník s její objednávkou. Rozzářila se vděčností, nalila si první šálek, s rozkoší se napila a čekala na myšlenku.

Je to on, napadlo ji. Je to Usáma bin Ládín a schovává se na očích celého světa potom, co si nechal za velké peníze udělat plastiku a zkrátit nohy o patnáct centimetrů.

Na trojúhelníček francouzského toastu s jablky a skořicí nalila javorový sirup, zabořila do toastu nůž a sledovala, jak se jablečné pyré vylévá na talíř. Přitom si představovala, jak na Usámu bin Ferrama dnes večer udeří: „Zabíjení je přece hrozně špatné. My, národy světa, se musíme naučit ctít rozdíly a žít spolu v míru.“ Usáma bin Ferramo se složí a mezi vzlyky přizná, že Olivia má pravdu, že jeho svatá válka musí skončit a že v budoucnu bude neúnavně bojovat o světový mír společně s Paddym Ashdownem, prezidentem Carterem, Geri Halliwellovou a dalšími. Olivii bude oslavovat celý svět, stane se zahraniční korespondentkou, dostane Pulitzerovu cenu... Zazvonil jí mobil.

„Ahoj,“ řekla napjatým, naléhavým hlasem a ohlédla se za sebe, jestli někde nejsou špehové al-Káidy. Volal Barry.

„Takže, *numero uno*, ta obytná loď...“

„Ano!“ vykřikla Olivia nadšeně. „Je to fakt skvělý příběh. Je obří. A lidi tam žijí celý rok, létají tam helikoptérou. Nech mě tu ještě pár dní a můžu to napsat.“ Olivia si telefon přidržovala ramenem, zatímco krájela toast.

„Jo, samozřejmě že je skvělý. Tak skvělý, že jsme jí minulý týden v rubrice Styl věnovali prostřední dvoustranu, což ti patrně uniklo.“

Toast se zastavil v půli cesty k ústům.

„To je součást listu *Sunday Times*, novin, pro které údajně pracuješ. Vlastně právě ta část listu, pro kterou údajně pracuješ. Otevřeš si přece aspoň občas *Sunday Times*, ne? Víš, jak vypadají?“

„Ano,“ hlesla a klopila přitom oči k zemi.

„A ten další ‚úžasný příběh‘, který jsi objevila. Co by to tak mohlo být? Na Miami snad zaútočili chodící delfíni? Irácký ministr zpravodajství dělá DJ v hotelu?“

Díkybohu že mu nakonec ten mail neposlala.

„No, vlastně jsem na tom teprve začala dělat. Řeknu ti víc za pár...“

„Nech toho. Jak vypadá ten příběh, který jsi měla napsat? Ten, kvůli kterému jsme tě do Miami poslali? A to na nemalé náklady? Je tu naděje, že ti na něj zbyde pár minutek?“

„Ale jistě. Dělán na tom. Je to v pohodě. Ale mám nějaké stopy, které můžou vést k jinému článku. Vážně je to bomba. Kdybych tu mohla zůstat ještě jeden den a jít na ten večírek...“

„Ne. En. É. Ne. Do šesti do večera mi pošleš to Miami. Patnáct set slov. Bez chyb. S normální interpunkcí, žádné čárky, kde se ti zrovna zlíbí. A pak nevyrazíš na večírky, na nákupy nebo za dalším pochybným dobrodružstvím. Pak se totiž vydáš na letiště, nastoupíš do večerního letadla a vrátíš se domů. Jasně?“

S vypětím veškeré vůle mu neřekla:

1. Že mu uniká největší příběh jednadvacátého století.
2. Že jednoho dne bude litovat.
3. Že jí s těmi čárkami křivdí, protože jazyk je přece nádherný organismus, který se vyvíjí a neměl by být spoutáván umělými pravidly, nařízeními a omezeními, jež přicházejí zvenčí.

„Jasně, Barry,“ řekla jen. „Do šesti to tam máš.“

Elan se ještě kvůli příběhu o *OceansApart* neozval, takže si Olivia řekla, že neuškodí, když zaběhne do přístavu a trochu se na tu lodičku podívá. Co kdyby nakonec z *Elanu* přece jen volali a souhlasili? Aspoň bude mít něco v ruce. A navíc, může přitom nasbírat nějaké střípky pro *Sunday Times*. Už bylo devět, ale říkala si, že se z lodi stačí vrátit v půl jedenácté, a bude mít pořád sedm a půl hodiny na napsání článku pro Barryho. A překontrolování. A odeslání. To bude určitě stačit. Stoprocentně. Vždyť je to sotva dvě stě slov za hodinu a do přístavu může běžet. Koneckonců, pohyb je zdravý.

Olivia bohužel neměla dobrý odhad času. Barry i Kate už několikrát poznamenali, že Olivia vnímá čas jako cosi osobního, co se pohybuje rychlostí, jaká jí vyhovuje. A tvrdili, že tento názor není kompatibilní s novinářskou prací, kde je třeba brát ohledy na uzávěrku a takové ty věci.

Běžela po South Shore Stripu, ale i v tuto ranní hodinu to bylo jako přepínat stanice na rádiu: z každé kavárny znělo něco jiného. Číšníci zametali ulice, zahradníci hrabali listí. Nekonečná řada houkajících aut zmizela, účastníci večírků před chvílí zalezli do postele. Olivia proběhla kolem kavárny, kde hrála salsa. Uvnitř bylo vše – stěny, stoly, talíře i jídelní lístky – pokryto divokými vzory džungle; servírka na sobě měla už teď po ránu upnutý overal se vzorem leopardí srsti, s holými zády a páskem kolem krku. Přeběhla ulici, aby měla lepší výhled na rozlehlé Versaceho sídlo a secesní hotely – bílé, růžové, fialové, oranžové –, na Pelican, Avalon, Casa Grande, na křivky a komíny, které ukazovaly, kde vede železnice a kde už je oceán. Už se udělalo horko, stíny povlávajících palem se jasně odrážely od bílého chodníku. Běžela a v duchu začala dávat dohromady články.

„Představujete si Miami jako místo plné letních domků důchodců, kde hučí elektrická kolečková křesla a kde na sebe lidé hlasitě pokřikují, protože se neslyší? Mýlíte se.“

„Náhle jako houby po dešti vyskákaly všude renovované secesní hotely.“

„Považujeme-li Paříž za novou poklidnou hudbu do výtahů, pak Miami je nový Eminem.“

„Považujeme-li Manchester za nové Soho, pak Miami je nový Manhattan.“

„Kdyby Eastbourne rekonstruovali podle návrhů Iana Shragera a Stelly McCartneyové a potom by všechny jeho obyvatele nahnali do obrovského solária...“

Panebože. Takhle to dál nejde. Nedává to smysl. Nic to neříká. Musí najít skutečný příběh.

Na jižním konci pobřeží stály rozlehlé bloky obytných domů a za nimi už viděla hladký, lesklý oceán. Musí být blízko doků. Běžela ulicí, oblast byla čím dál drsnější a špinavější, konečně doběhla k vodě v South Pointe Parku, kde se před obytnou čtvrtí a přístavem táhl hluboký prů-

plav. Proploovala tudy loď, její mohutná zád se rychle blížila k přístavu. Byla velká, ale nebyla to *OceansApart*. Olivia se zadívala dál: mrakodrapy centra Miami, klenuté mosty dálnic a nadjezdů křižující rozlehlé vodní plochy, jeřáby značící doky. Rozběhla se k nim, ale byly dál, než se zdálo. Pořád si říkala, že už tam musí být, že je hloupost se teď vracet.

Zastavila se na konci mostu pro automobily, snažila se popadnout dech, odhrnovala si zvlhlý pramen vlasů z čela, když si náhle uvědomila, že to, co považovala za kancelářskou budovu, je ve skutečnosti *OceansApart*. Tady v přístavu trůnila tak mocně, že všechny okolní lodi vypadaly jako trpaslíci, hračky, miniatury. Byl to monolit. Příliš velký, aby mohl být bezpečný. Zdálo se, že se každou chvíli překulí na bok.

Na trávníku za silnicí se scházel dav lidí, podél chodníku parkovala řada taxíků. Olivia se tam vydala. Počítala paluby: viděla jich patnáct, řady oken a pak řady balkonů. Na nich v bílých židličkách u bílých stolků seděli snídající lidé. Rozhlédla se kolem sebe. Někteří lidé patřili jednoznačně k pasažérům; fotili se s lodí v pozadí, na sobě měli směšně barevné a výstřední oděvy, které patrně patří k životu na moři. Olivia se usmála při pohledu na dámu s jasně oranžovým obličejem a červenou rtěnkou, která se vyhnula jejím rtům. Dáma si oblékla kratičké vypasované bílé sako s nárameníky, na hlavu si nasadila kapitánskou čepici. Objala rozpačitého manžela v pastelovém, dětinském námořním oblečku a pózovala, než je taxikář vyfotí.

„Promiňte, drahoušku.“ Severoanglický přízvuk. Olivia se otočila ke starému páru. Žena měla mahagonové vlasy a na sobě elegantní zelené šaty, k nim krémovou kabelku a krémové boty. Ty krémové boty Olivii připomněly prázdniny v Bournemouthu. Muž, jen o maličko vyšší než jeho manželka, byl statný a držel jí sako. Majetnický ho uhlazoval, jako by byl pyšný, že ho může třímat.

„Mohla byste nás prosím vyfotografovat před tou lodí?“ Dáma jí podávala fotoaparát na jedno použití.

Olivia se s úsměvem zeptala: „Odkud jste?“

„Z Leedsu, drahoušku. Bydlíme jen kousíček od Leedsu.“

„Já jsem z Worksopu,“ řekla Olivia a vzala si foťák.

„Ale nepovídejte,“ ozval se stařík. „Nějak vám došel dech, holčičko. Utíkala jste? Nechcete se napřed vydýchat?“

„To je v pořádku. Běžte k sobě blíž,“ řekla Olivia a zadívala se do hledáčku. „Táák, a vydržet. Musím trošku ustoupit, aby se mi to tam všechno vešlo.“

„Nemusíte, drahoušku. Stačí jen kousek. Víme, jak vypadá, že ano, Edwarde?“ Dáma představovala okouzující směsici elegantního vzhledu a širokého yorkshirského přízvuku.

Olivia se zahleděla na rozzářený pár v hledáčku a zmáčkla spoušť. Najednou se jí zdálo, že se všechno zlo a neštěstí života vytratily, že vstoupila do světa babičkovsko-dědečkovských krabic na sušenky a tácků pod sklenice. A ke svému zděšení si uvědomila, že se jí do očí derou slzy.

„A je to. Památka na Miami,“ prohodila zvesela a vrátila jim foťák.

Dáma se zachichotala. „Pořád v kalupu. Jen se na vás podívám, a nemůžu popadnout dech. Nechcete pastilku?“ Začala se hrabat v kabelce.

„A drahoušku, copak pohledáváte tak daleko od Worksopu?“ zajímal se stařík.

„Jsem novinářka,“ odpověděla Olivia. „Snažím se přesvědčit své šéfy, aby mě nechali napsat něco o *OceansApart*.“

„No páni. Novinářka. To je úspěch.“

„Můžeme vám o lodi vyprávět, drahoušku.“

„Vy na ní bydlíte?“

„Ano!“ pronesl muž hrdě.

„Tedy, jen částečně,“ opravila ho dáma.

„To je naše kajuta. Podívejte, uprostřed, s tím růžovým ručníkem,“ ukazoval muž.

„Ano, vypadá to moc hezky. Ten balkonek je kouzelný. Mimo chodem, já jsem Olivia.“

„Elsie, a tohle je Edward. Jsme tady na líbánkách.“

„Na líbáncích? A znáte se dlouho?“

„Padesát let,“ vypnul hrud' Edward. „Ale když jí bylo osmnáct, nechtěla mě.“

„No, začal jsi chodit s jinou. Co jsi čekal?“

„Ale jen proto, že tys o mě nestála.“

Olivia milovala lidské příběhy. Odstraňte vrchní slupku a u každého najdete něco zajímavého nebo složitého.

„Nechcete někam svézt?“ zeptal se stařík. „Jedeme taxíkem na jižní pláž.“

„Ano, prosím,“ požádala Olivia. „Vlastně už mám trochu zpoždění.“

„Tak pokračujte,“ vybídla je Olivia, jakmile taxík vyjel.

„Bylo to tak,“ spustila Elsie. „On si myslel, že já nemám zájem o něj, já myslela, že on nemá zájem o mě, a tak jsme žili ve stejném městě padesát let a nikdy si to neřekli. A pak mi umřel manžel, potom umřela Vera, to byla Edwardova manželka, a potom...“

„No, a bylo to. Před dvěma týdny jsme se vzali a musíme dohnat spoustu ztraceného času.“

„To je tak smutné,“ řekla Olivia. „Tolik ztraceného času.“

„To jo,“ přitakal Edward.

„Ale kdepak,“ namítla Elsie. „Nemůžete litovat toho, co se nestalo, protože se taky nestala spousta dalších věcí.“

„Co tím chcete říct?“

„Přece příčina a důsledek. Kdykoli se něco stane, je to proto, že se stala spousta věcí po celém světě. Když se nějak rozhodnete, nemůžete udělat nic jiného, protože jste taková, jaká jste, a k tomu rozhodnutí vedla spousta dalších věcí. Takže nemá smysl něčeho litovat.“

Olivia se na ni zadívala a zamyšleně přikývla. „To si přidám ke svým životním pravidlům,“ řekla. Zazvonil jí mobil, kručínal.

„Klidně to vezte, drahoušku, nám to nevádí.“

Volala editorka z *Elanu*, vyštěkávala příkazy, že chtějí ten článek o *Oceans Apart* a že tam může zůstat ještě dva dny. „Ale nechceme

žádné namaškařené stařeny s modrým přelivem, jasné?“ Olivia se zamračila a zadoufala, že její noví přátelé nic neslyšeli. „Chceme někoho stylového, žádné náhražky.“

Olivia se rozloučila a s povzdechem zavěsila. Telefon okamžitě zazvonil znovu.

„Kde trčíš?“ vyhrkl Barry. „Právě jsem volal do hotelu a ty tam nejsi. Co sakra vyvádíš?“

„Píšu,“ řekla prostě. „Teď sbírám materiál.“

„Koukej si sednout na zadek a dopsat to,“ houkl. „V šest to chci mít na stole. Patnáct set slov. Nebo je to naposledy, co jsi někam jela.“

„Řekl bych, že byl trochu rozčilený,“ prohodil Edward.

„Nemám ráda muže, kteří křičí, vy ano?“ dodala Elsie.

Domluvili se, že za nimi přijde zítra v jedenáct dopoledne. Slíbili, že ji představí manažerovi ubytování a provedou ji svým apartmánem a „vším kolem“. Vysadili ji před hotelem Delano. Podívala se na hodinky a s hrůzou zjistila, že je téměř tři čtvrtě na dvanáct.

„Jestli sex považujeme za novou hudební kulisu, pak Miami můžeme považovat za nový Manhattan. Jestli...“

Bylo tři čtvrtě na čtyři a pořád neměla úvodní odstavec. Opřela se a zamyšleně hryzala tužku. Pak se provinile ohlédla, jako by byla v kanceláři, připojila se na internet, spustila Google a zadala slova „Pierre Ferramo“. Pořád nic. To je rozhodně zvláštní. Jestli je skutečný, musí tu být aspoň něco. Natukala „Olivia Julesová“. Vida, vždyť i ona tam má dvě stě devadesát tři odkazy. Začala si je pročitat: články z let, kdy se snažila prosadit jako novinářka, první o autoalarmech. Pak reportáž z výstavy psů. Při těch vzpomínkách se usmála. A potom ji napadlo, že se trochu probere šaty, aby vymyslela, co si oblékne na ten večírek. Postavila se a pohled jí padl na hodiny.

Paneboženanebesích! Čtyři třicet pět. A ona ještě nenapsala ani slovo!

Olivia znovu zasedla ke stolu a v horečnatém přívalu energie začala bušit do svého titanového laptopu.

„V hlavním městě Anglie se světy módy, hudby, televize, divadla, filmů, literatury, novinářiny i politiky spojují v jediném malém městečku jako klubko zmítajících se propletených hadů. V Americe jsou tyto oblasti odděleny a rozmístěny do vlastních sídel. Tradice určila politice domov ve Washingtonu, literatura, umění a móda obsadily New York, zábava se usadila v L. A. V posledních několika letech se Miami – dříve hlavní město zbraní, stínové ekonomiky, pašeráků a seniorů mířících za sluncem – proměnilo v centrum světla, secese a leopardí kůže. Stalo se srdcem extravagance, do něhož míří vyznavači všeho nového v oboru hudby, módy i zábavního průmyslu. Jsou sem přitahováni nějakým obrovským růžovým a ledově modrým magnetem.“

A je to. Hahaha. Jen to přepíše a začne trochu barvitěji. Pohodička. Zazvonil telefon. Volala Melissa, ta z PR, „jenom se chce zeptat“, jak prý pokračuje článek a jestlipak přijde večer na to „malé setkání“ Pierra Ferrama. Olivia se pokoušela jednou rukou psát, telefon přidržovala bradou, a přitom marně hledala pauzu mezi záplavou vět. Jakmile se zbavila Melissy, telefon se rozdrnčel znovu. Tentokrát to byla editorka z *Elanu*, už v mnohem lepší náladě, a chtěla probrat ten článek o *OceansApart*: pohled na věc, délku, styl, kdo by mohl být citován. Blížila se pátá hodina. Beznadějné, úplně beznadějné. Jak se zase mohla dostat do takové situace? Byla ztracená – odsouzená psát články začínající slovy: „A náhle je to všude samý klobouk!“ Nikdy už ji nepustí z kanceláře.

KAPITOLA ŠEST

V Londýně, v redakci *Sunday Times*, přecházel Barry Wilkinson před velkými staromódními hodinami a proklínal Olivii.

Rozzuřeně sledoval, jak se velká ručička blíží k jedenáctce, a už se chystal zvednout telefon.

„Tak jo, ta husa letí. Musíme tam dát náhradu.“

Do kanceláře se vrátil jeho zástupce a mával listem papíru z tiskárny. „Poslala to!“

„A?“ vyčkával Barry.

„A je to paráda,“ řekl zástupce.

„Hmmm,“ zamručel Barry.

Také Olivia zuřivě sledovala hodiny. Ale na rozdíl od Barryho si přitom zkoušela šaty. Proč všichni v Americe dělají všechno tak zatraceně brzy? Oběd v poledne. Večeře v sedm. Jako by se vrátila do Worksopu v šedesátých letech dvacátého století. A ji teď čeká děsuplný večírek pořádaný Usámou bin Ládinem. Zachechtala se sama sobě, když si vzpomněla na rozhovor s manželkou jednoho britského mediálního magnáta, která líčila, jak se vypořádává se situacemi, které jí nahánějí strach. Žena tehdy řekla: „Prostě si vezmu něco od Balenciagy a jdu!“

Olivii to netrvalo dlouho. Jen vybírala uniformu. Před osmi lety, když předělávala Rachel na Olivii, vynaložila nezměrné úsilí na vlastní proměnu – z oplácané na štíhlou, aby se vyzbrojila skvělým tělem, které je v životě užitečným nástrojem. Udivovalo ji, jak odlišně se svět choval k boubelaté Rachel a k jejímu novému, štíhlému já. Tehdy si uvě-

domila, že reakce jiných lidí může ovládat. Chcete-li vyvolat pozdvižení a všechny donutit, aby si vás všimli, není to tak těžké. Stačí si vzít něco malého a poutavého, jako nosí hvězdičky, co se chtějí stát velkými hvězdami, na premiéry. Když chcete, aby si nikdo ani nevšiml, že tam jste, oblečte si špatně padnoucí džíny, do kapes kapesníky, boty bez podpatku, vytahané tričko, žádný make-up, brýle na nos a rozčuchat vlasy. Díky instinktu se brzy stala mistrem převleků. V oblékání šlo jen o uniformy a kódy. Za hranicemi Worksopu lidé na moc víc nehledí, dokud se s nimi nepoznáte – pokud se vůbec dostanete tak daleko.

Dnes večer potřebovala vypadat atraktivně, ale ne příliš vyzývavě, aby neurazila případné muslimské citění (to je nebezpečné), a k tomu boty, v nichž může chodit, nebo aspoň pohodlně stát bez rizika následných puchýřů. Na cestu do Miami si sbalila i svou drahou poutavou uniformu (značkové splývavé věcičky a pěkné lodičky na vysokých podpatcích, ve kterých můžete chodit, ale do schodů už ideální nejsou, k tomu dostatek noblesních šperků, aby překonaly případné blyškovější kousky bižuterie). Nechyběla tu ani tradiční výbava: pepřový sprej, špionážní zrcátko, jehlice do klobouku (zůstala jí po matce a mohla se s ní bránit útočníkům) a samozřejmě ještě krabička poslední záchrany.

Po krátkém zkoušení zvolila páskové boty od Gucciho, které závalněly stylem dominy a které v ní vyvolávaly dobrou náladu, oblékla si jednoduché světlé pouzdrové šaty a přes ramena přehodila šál od Pucciho. Napadlo ji, že si zakryje i vlasy, ale pak si uvědomila, že se nechává moc unést. Na svůj obraz v zrcadle se zářivě usmála a zavolala na recepci, aby jí objednali taxi. V poslední chvíli ještě hodila do kabelky od Louise Vuittona jehlici do klobouku, pepřový sprej a krabičku poslední záchrany a pro jistotu přidala i miniaturní adresář. Ještě Barrymu ukáže.

Před odchodem zapnula CNN, aby se ujistila, že se nic převratného nestalo. Právě tam běžel pořad o tom, jak v nějaké škole objevili dokumenty o životě před padesáti lety.

„*Pozdrav z minulosti,*“ dramatická odmlka, „*od těch, kdo v ní žili,*“ dokončil moderátor pateticky. Olivia se rozesmála. Milovala vyjadřování na CNN. „*Je vysoký, má knír a chce otrávit celý svět: Saddám, Husajn!*“ „*Je to mokré, je přes to vidět, ale zemřeli bychom bez toho: voda!*“ A pak jí do oka padl proužek textu běžícího pod hlavním obrazem: za zprávou „*Yankees 11 : Redsox 6*“ následovalo „*Usáma bin Ládín spatřen v Jižním Jemenu. Zdroje prohlašují totožnost za ověřenou.*“

Zírala na titulek, mrkala, nevěřila vlastním očím. „Ach,“ vydechla po chvíli. „Panebože. Ale vlastně, vždyť je to dobře.“

KAPITOLA SEDM

Oliviin strach vzrůstal s kařdým krokem k Ferramovu domu. Uvědomila si, ře se nechala trochu uněst. Oěekávala křĩžence předrařeněho hotelu v Knightsbridgi a interiěry, jakým dával přednost Saddám Husajn ve svěch prvnĩch propagandistickěch filmech: koberce ode zdi ke zdi, ětvercově běřově pohovky, pompěznĩ květinově aranřmě před dlouhými zěclonami, pozlaceně baroknĩ řidle a bařatě lampy. V její horeěnatě mysli měl Ferramo plnovous, turban, rozevlětě řat a kalařnikov v ruce. Oěekávala naslědlě stěredněvěchodnĩ piřmo a parfěmy, tureěkě (z podivněho děvodu) lokum a Ferrama, jak sedĩ se zkřĩřeněma nohama na modlitebnĩm kobereěku vedle jedně z těch lamp s kulatěm stĩnidlem.

Přivĩtala ji vřak ultramodernĩ stavba, jejíř veřejnosti přĩstupně ěásti byly navřřeny v přĩsně minimalistickěm stylu a měly přĩpomĩnat přĩstaviřtě – vřechno bylo bĩlě nebo modrě a plně něznakě přĩstaviřtě, tedy dokulata. řědně bařatě lampy, řědně baroknĩ řidle. Apartmě Pierra Ferrama zabĩralo celě devateněctě a dvacětě poschodĩ. Kdyř vyřla z bĩlěho větahu, okouzleně se rozhlědla kolem sebe.

Dvacětě poschodĩ tvořila jedĩně rozlehlě mĩstnost s proskleněmi stěnami, odkud se vychězelo na terasu, z nĩř byl věhled na moře. Po celě dělce terasy se těhl osvětleně bazěn – s vodou v jasně modřĩ. Vzadu v mĩstnosti, za jednou z proskleněch stěn, zapadalo nad Miami slunce a pěredvědělo divadlo plně odstĩně oranřově a lososově rěřově.

Ferramo seděl v čele velkého bílého stolu, kde se hrály karty. Z jeho elegantní postavy téměř hmatatelně vyzářovala moc a autorita. Za ním stála vysoká indická modelka a jakoby chlácholivě ho držela za rameno. Její dlouhé černé vlasy se odrážely od čistě bílých večerních šatů a účinek ještě zdůrazňovaly jiskřivé diamanty.

Olivia se odvrátila; styděla se, bála se, že Ferramo nějak pozná, jaké bláznivé myšlenky se jí honí hlavou. Vypadal jako chytrý, schopný a úctyhodný podnikatel: bohatý muž, rozhodně muž mocný, ale nikoli terorista. Díkybohu, že Barrymu nic neřekla.

„Vaše jméno?“ zajímal se chlapec u vchodu, který v ruce držel seznam pozvaných.

„Olivia Joulesová,“ řekla a potlačila touhu se omlouvat – jen tak za cokoli.

„Ach jistě, tudy, prosím.“

Mladík ji vedl k číšníkovi s tákem. Opatrně si vybrala sklenku s perlivou vodou – dneska večer žádné opijení a vyvádění – a rozhlédla se kolem sebe. Pořád si připomínala: *Nikdo se o tebe nezajímá. Zajímají se jenom o sebe, stejně jako ty.*

Dvě dívky v tričkách a těsných džínách s téměř neslušně sníženým pasem si vyměňovaly vzdušné polibky. Rozeznala v nich dívky, které pózovaly večer předtím na rudém koberci zkroucené do tvaru písmene „S“.

„Ach. Můj. Bože.“ Jedné dívce vystřelila ruka k ústům. „Tohle tričko mám taky.“

„To snad ne.“

„Přesně takovéhle.“

„Kdes ho koupila?“

„V Gapu.“

„Já taky. Já ho mám taky z Gapu.“

„Ach. Můj. Bože.“

Dívky na sebe zíraly, přemožené tou takřka magickou shodou okolností. Olivia cítila, že jim s tím musí pomoci, dřív než jedna z nich padne na bílý koberec jako podřátá. Pomalu k nim přistoupila.

„Ahoj. Jak jste se vy dvě poznaly?“ nadhodila s přátelským úsměvem a potlačovala pocit, že je nejneoblíbenější holčičkou na dvorku, se kterou si nikdo nechce hrát. Kéž by měla to tričko z Gapu taky.

„Ale, obě pracujeme u...“

„Jsme herečky,“ odsekla druhá. I ony byly, stejně jako jejich trička, téměř identické: velká prsa, úzké boky, dlouhé světlé vlasy, lesklé, kolagenem zvětšené rty obkroužené hnědou tužkou. Jediný rozdíl spočíval v tom, že jedna byla výrazně hezčí než druhá.

„Herečky! No páni,“ vydechla Olivia.

„Já jsem Demi,“ řekla ta méně pěkná. „A tohle je Kimberley. Odkud jste?“

„Z Anglie.“

„Anglie. To je Londýn?“ zajímala se Kimberley. „Chtěla bych jet do Londýna.“

„Máte štěstí, že žijete tady.“

„My v Miami nežijeme, jsme tu jenom na návštěvě. My jsme z L. A. Teda, ne přímo z L. A.“

„Já jsem z italsko-rumunsko-cherokee rodiny,“ vysvětlovala Kimberley.

„Olivia,“ představila se Olivia, potřásla si s nimi rukou a cítila se nesmírně anglicky. „Takže na návštěvě, pracovně?“

„Kdepak,“ prohodila Kimberley a popotáhla si džíny. „Pierre nás jenom pozval na tu předváděčku, tak jsme sem letěly.“

„Bylo to od něj moc hezké. Je to fešák, že jo?“

„To jo. Vy jste herečka?“ zadívala se na ni Kimberley podezřívavě. „Znáte ho z Paříže?“

„Nedokážu zahrát ani mrtvolu. Poznala jsem ho včera večer. Jsem novinářka.“

„Ach. Můj. Bože. Pro koho děláte?“

„Elan.“

„Elan? Ten britský Elan? Měla byste přijet do L. A. Musíte nám zavolat. Možná byste o nás mohla napsat, udělat nám profil.“

„Tak jo,“ řekla Olivia a vytáhla si z kabelky notýsek; krabičku poslední záchrany přitom pečlivě ukrývala. „Dáte mi číslo?“

Dívky si vyměnily pohled.

„No, teď se vlastně zrovna stěhujeme,“ řekla Demi.

„Ale najdete nás přes Melissu. Víte, ta Pierrova reklamní agentka.“

„Nebo nám můžete zavolat do práce, do Hiltonu.“

Kimberley po Demi střelila rozzlobeným pohledem. „Tam pracujeme jenom dočasně,“ vyštěkla. „Abychom měly co dělat mezi konkurzy a zkouškami.“

„Jistě. Do kterého Hiltonu?“

„Beverly Hilton?“ vyhrkla Demi ochotně. „Na rohu Santa Monica a Wilshire? Kde se předávají Zlaté glóby? Já při glóbech většinou funguju jako hosteska na dámské toaletě. Je to síla: čtyři profi líčící stoly, jakýkoli parfém, co vás napadne. A všechny ty velké hvězdy, co se tam chodí upravit: Nicole Kidmanová, Courtney Coxová, Jennifer Connellyová, poznáte je úplně zblízka.“

Panebože. Fakt Usáma bin Ferramo. Je to jenom obyčejný plejboj...

„Páni. A jaká je Nicole Kidmanová?“ zajímala se Olivia.

„Ach můj bože,“ pronesla Demi s rukou na srdci.

„Ale teď vlastně,“ předklonila se Kimberley spiklenecky, „budeme mít hlavní role v tom filmu, co Pierre produkuje. Slyšela jste o něm...“

... cynický plejboj, zneužívající nevinné sny malých holčiček, které se chtějí stát hvězdami.

„Mohu vás vyrušit, dámy?“

Olivia se otočila. Přistoupil k nim malý snědý mužík, jemuž z výstřihu žluté polokošile vyčuhovaly chlupy. Ty byly, stejně jako vlasy, stočené do pevných kudrn, jako ochlupení v rozkroku. Voněl odpudivým sladkým parfémem. Natáhl k ní ruku a zadíval se jí na prsa. „Ahoj, zlato. Alfonso Perez. A vy...?“

„Ahoj, fešáku. Olivia Joulesová,“ řekla a zadívala se mu do rozkroku. „Poznala jsem Pierra včera večer na předváděčce Devorée.“

„Ach jistě. Vy jste taky herečka? Možná bychom pro vás mohli najít nějakou roli?“ Měl silný přízvuk s těžce chrčivým *r*.

„Ne, díky. Já bych si hraním nevydělala ani na slanou vodu.“

„To je směšné,“ pronesla Kimberley. Proč Američani pořád říkají „to je směšné“? Říkají to místo smíchu, jako by směšnost byla spíš něco, co pozorujete zpovzdálí, než abyste se toho přímo účastnili.

„Opravdu, slečno Joulesová? Vy nechcete být herečka?“ To byl Ferramo, který se k nim přidal, aniž si ho kdokoli všiml.

Demi s Kimberley jednohlasně zalapaly po dechu. Zíraly na něj, rtíky obtažené konturou na okamžik rozevřené. Nohy Pierra Ferrama obepínaly nažehlené modré džíny. Ramena v jemném šedém kašmírovém svetru měl široká. Olivia se nutila dýchat normálně a zadívala se do těch temných, pronikavých očí. Tázavě nadzdvihl obočí.

„Jednou jsem to zkusila. Dostala jsem pár roliček v komediální revue. A postupně mi je všechny zase odebírali. Zbyla mi jenom slečna Guidedová, nemá komorná.“

Dívky i malý naolejovaný mužíček se na ni nechápavě zadívali.

Ferramo projevil záblesk pobavení. „Omluvíte nás?“ optal se skupiny, vzal Olivii za paži a odváděl ji pryč.

Dívky posmutněly a Olivia musela přemáhat ty pocity z dětského hřiště, kdy najednou jedno dítě zazáří a nadme se pýchou, protože s nimi sama z hloubi duše nesouhlasila. *Rozděl a panuj*, napadlo ji. Ferramo rozdělával své stádečko dívek, aby jim panoval.

Přispěchal k nim číšník s tácem šampaňského.

„Ach ne, děkuji,“ odmítla Olivia rychle, když jí Ferramo podal dlouhou úzkou sklenku.

„Ale to musíte,“ šeptal. „Je francouzské. To nejlepší.“

Ale co vy? Nemohla si jeho přízvuk zařadit.

„*Non, merci,*“ odmítla „*Et vous? Vous êtes français?*“

„*Mais bien sûr,*“ prohlásil s obdivným pohledem. „*Et je crois que vous parlez bien le français. Vous êtes, ou – je peux? – tu es une femme bien éducatée.*“

Kéz by. Worksporská střední, říkala si, ale přitom se tajemně pousmála a v duchu si kladla otázku, jestli je *educatée* opravdu správný francouzský výraz. Později si to vyhledá.

Olivia měla na jazyky ucho. Zjistila, že často docela dobře rozumí, přestože jazyk neovládá. I když to byla chrochtavá holandština, uměla většinou odhadnout, co člověk asi tak může říkat, nebo si to domyslela díky citu pro nuance výrazu. Kdysi ji mrzelo, že se jí nedostalo správného univerzitního vzdělání, takže doháněla, co mohla. S knihami, nahrávkami a cestováním dospěla k plynulé francouzštině a použitelné španělštině a němčině. Pár návštěv Súdánu a muslimských ostrovů Zanzibaru a Lamu jí dalo základy arabštiny. Bohužel novinářský svět v oblasti stylu a kosmetiky jí příliš možností k využití těchto znalostí nenabízel.

Ferramo se dlouze napil šampaňského a začal ji provádět večírkem. Ignoroval pokusy ostatních zaujmout jeho pozornost. Jako by byli hvězdami na filmové premiéře. Pohledy je sledovaly, zejména oči vysoké indické krásy. „Ale, slečno Julesová, francouzština není ve vaší zemi právě *populaire*,“ říkal a vedl ji na terasu.

„V téhle ještě míň,“ zasmála se. „Homer Simpson říká Francouzům odevzdané opičky hltající sýr.“ Zvedla k němu pohled, svádivě se usmála a přitom pátravě sledovala jeho reakci. Opřel se o zábradlí, které připomínalo zábradlí na lodi, úsměv opětoval a gestem jí naznačil, aby se k němu přidala.

„Ach, Monsieur Simpson. Zdroj veškeré lidské moudrosti. A co vy, vám francouzská *sensibilité* vyhovuje?“

Opřela se o chladivé kovové zábradlí a zadívala se na moře. Vítr ještě burácel. Za trhanými mraky sem tam vykukoval měsíc.

„Byla jsem proti invazi, jestli se ptáte na tohle.“

„A to proč?“

„Protože nedávala smysl. Trestali někoho za to, že porušil mezinárodní právo, tím, že sami mezinárodní právo porušili. Nemyslím, že by měl Saddám s útoky na Světové obchodní centrum něco společného.“

S al-Káidou se navzájem nesnášejí. Neexistoval důkaz, že by měl chemické zbraně. Pořád jsem se ptala, jestli před námi něco neskrývají, ale neskrývali. Prostě mám pocit, že by člověk neměl poslouchat nikoho, kdo má moc.“

„Máte pravdu. Vy nejste herečka,“ zasmál se Ferramo. „Mluvíte od srdce.“

„To je ke starým herečkám trochu nefér, nemyslíte?“

„Ale! Víte, že každý den přijíždí do Los Angeles pět set mladých lidí, protože se chtějí stát herci kvůli slávě a bohatství? V jejich životě nemá nic jiného smysl.“

„Zdá se, že si jich dost berete pod ochranná křídla.“

„Rád bych jim pomohl.“

„Jistě.“

Šlehl po ní pohledem. „Je to brutální profese.“

„Pierre?“ Na balkon vyšla vysoká Indka a majetnický ho pohládila po paži. Doprovázel ji přitažlivý, elegantní čtyřicátník se širokým úsměvem, který se v koutcích rtů stácel – tak trochu kříženec mezi Jackem Nicholsonem a kocourem Felixem. „Mohu vám představit Michaela Monterosa? Je to ten kosmetický génius, který nám pomáhá. Hollywood ho zbožňuje,“ dodala a nakrčila na Olivii nos ve snaze ztvářit se spiklenecky ve stylu „my děvčata si rozumíme“. „Nesmí nikde chybět.“

Po Ferramově tváři přeběhl na kratičký okamžik výraz pohrdání, ale hned se ovládl a přívětivě se usmál.

„Ale jistě, Michaeli. Rád vás poznávám. Jsem potěšen, že se konečně setkávám se samotným mistrem.“ Potřásl Monterosovi rukou.

„Představuji vám svou přítelkyni z Londýna, Olivii Joulesovou,“ pokračoval Ferramo. „Významnou spisovatelku.“ Stíkl jí paži, jako by naznačoval, že to je jejich soukromý žert. „Olivie, tohle je Suraya Steeleová.“

„Ahoj,“ pozdravila Suraya chladně a svoje dlouhé lesklé vlasy odhodila na stranu, až jí v kaskádách padaly přes ramena. Olivia ztuh-

la. Nesnášela ženy, které si pohazovaly vlasy. Připadalo jí to tak okatě marnivé: nesnášela záplavy vlasů a ženy, které vyžadovaly pozornost typu „koukněte všichni, jaké mám nádherné vlasy“, když si je zdánlivě jen odhazovaly z očí. Když jim ty vlasy tak překážejí, proč si je prostě neseponou nebo nestáhnou čelenkou?

„Nepíšete do *Elanu* o kosmetice?“ zamňoukala Suraya a v jejím hlase zazněla stopa politování.

„Opravdu?“ ozil Michael Monteroso. „Dám vám svou vizitku a také e-mailovou adresu. Provádím speciální mikrodermabrazivní techniku okamžitého nechirurgického liftingu. Devorée ji podstoupila tři minuty před udělováním cen MTV.“

„No řekněte, nevypadala nádherně?“ ozvala se Suraya.

„Omluvíte mě?“ zamumlal Pierre. „Musím se vrátit ke hře. Není nic horšího než hostitel, který vyhraje. Snad jen hostitel, který vyhraje a uteče od stolu.“

„Jo, rozhodně by ses měl vrátit.“ Surayin přízvuk byl podivný. Plynulá směsice protáhlé američtiny západního pobřeží a knižní hindštiny. „Nechceme tu žádné nespokojence.“

Když se Michael Monteroso s lítostí díval za odcházejícím Ferramem, nemusela si Olivia připomínat, že se o ni nikdo nezajímá. Monteroso vypadal jako člověk, který se úspěchu dočkal až na sklonku života a teď se ho drží zuby nehty. Vágně na ni kývl, otočil se, jestli nenajde někoho zajímavějšího, s kým by si mohl povídat, a nasadil oslnivě bílý úsměv.

„Hej, Traviši! Jak se máš, chlape?“

„Dobrý, dobrý. Rád tě vidím.“

Chlápek, se kterým si Monteroso plácl otevřenou dlaní, byl jedním z nejpřitažlivějších mužů, jaké kdy Olivia spatřila. Měl ledově modré vlčí oči, z nichž však číselo zoufalství.

„Jak to jde?“ vyptával se Monteroso. „Co hraní?“

„Dobrý, dobrý, vždyť to znáš. Trošku taky píšu, znáš to, o ovládnutí života, životním stylu a takové ty věci, znáš to...“